Sai naene tema kûûsist lahti kiskuda ja jooksis wälja ôuue, siis wõttis mees kûûnarpuu ja käärid, läks tema järele ja ajas teda ôuue pääl taga, wiskas kûûnarpuu, kääridega ehk mis kätte juhtus, temale järele. Kui see pihta läks, naeris ta, aga kui mõõda läks, siis kirus ja wandus ta. Nenda kaua ajas ta teda taga, kuni naabrid, kes seda kuulsiwad naesele appi tuliwad.

Rätsep sai jälle kohtu ette kutsutud ja temale tema tootust meeletuletatud.

„Auusad isandad," ütles ta, ma olen ju oma tootust kindlaste pidanud. Ma 'pole teda mitte peksnud, waid ônne ja ônnetust temaga jautanud." — „Kuidas nenda?" küsis kohtunik, „sinu pääle on ja suur kaebtus tõstetud, et sa oma naesele ülekohut tegema pidada? Räägi wälja." — „Ma ei ole teda mitte lõônud ega peksnud," kostis rätsep, „waid, kui ta waheşt n'a imelik wälja nägi, tema juuksed oma loodud kammiga natukene silitanud. Ma ei wõi ju seda näha, kui mu naese pää, kes isi meistre emand peab olema, nenda sassenud on. Kui ta isi nenda hooletu on, siis on minu kohus teda õpetada. Ja kui ta seda teha ei lasknud, wälja jooksis, läksin ma tema järele, teda tema kohusesse tagasi sundima, ja üsna hääste mõteldud meeletuletuseks, temale, mis m'ul sell' korral peusse puutus, järele wiskanud. Läks see otse, siis oli see minu ônn ja tema ônnetus, läks aga mõõda, siis oli see tema ônn ja minu ônnetus. Nenda olen ma temaga rõõmu ja kurbtust, ônne ja ônnetust jautanud. Eks see ole abielurahwa kohus nenda elada?"

Kohtuwanemad ei olnud aga seesuguse wastusega sugugi rahul, waid lasksiwad temale tema teenitud palka auusaste wäljamaksta. — See kulus ka niisuguse nurjatuma mehele ära.

Kuida metspartisi hõlpsaste püüda.

Seda kunsti on üks Baierimaa kalamees, nimega Anton Delmeier ülesleidnud. Ta